

falet, men kun dertil, at det formelig vægrer sig ved at adlyde.

Nr. 6 foreslaaes omredigeret saaledes:

„Naar det forfører Husets Børn til flette Handlinger eller tidligere har gjort sig skyldigt i saadan Forhold, saavel som naar det ved slet Behandling eller Skjodesløshed udsætter dem for videnlyst Fare.“

Ved denne Omredaction har man deels i Almindelighed nærmere villet begrænse de Tilfælde, der skulle have den her omhandlede Virkning, deels i Særdeleshed, forsaavidt Forførelsen er begaaet i en tidligere Tjeneste, villet indskrænke saadan Virkning til den førstnævnte Forførelse.

Nr. 7. Ved denne Bestemmelse maa det bemærkes, at det maa være ligegyldigt, om Tyendet er sat til at passe de Creaturer, det misshandler, eller ikke, da den blotte Misshandling af Creaturer maa være tilstrækkelig Grund for Husbonden til at bortvise Tyendet, og det foreslaaes derfor, at Ordene „som det skal passe“ udgaae.

Nr. 8. Efter Udkastet.

Nr. 9. Efter Udkastet. Dog tilføies efter Ordene: „eller Ild“ Ordet „eller“ og udgaaer den sidste Passus: „eller i sin seneste Tjeneste har forseet sig saaledes.“

Den første Forandring er en Følge af, at man foreslaager, at den sidste Passus skal udgaae, — og at denne bør udgaae, grunder Udvalget paa, hvad der under Nr. 4 er anført.

Nr. 10. Efter Udkastet.

Nr. 11. Foreslaaes saaledes redigeret: „Naar det ved Usædelighed paadrager sig nogen smitsom eller væmmelig Sygdom.“

Nr. 12. Efter Udkastet.

Nr. 13 foreslaaes forandret til

„naar et ugift Tyende er frugtsommeligt“.

Nr. 14 efter Udkastet.

Nr. 15 efter Udkastet.

Nr. 16 efter Udkastet, dog at der istedetfor

„Skudsmaal“ sættes „Widnesbyrd“.

Nr. 17 efter Udkastet, dog udgaaer

„mandligt“ som overflødig.

„eller han, hvis den omhandlede Omstændighed først senere bliver ham bekendt, ikke strax benytter sin Ret til, inden en passende kort Frist, at stille sig ved det.“

Det synes nemlig for håardt, at Husbonden til hvilkensomhelst Tid i Tjenestetiden, skulde kunne benytte en saadan Opdagelse, og saaledes, naar han maaskee ikke længere havde nødvendigt Brug for Tyendet, kunde benytte sig deraf og bortvise det.

§ 47.

Der er i denne Paragraph intet bestemt angaaende den Straf, som Tyendet, foruden at miste sin Tjeneste, maatte have forskyldt; uagtet det neppe bør antages, at Tyendet, som erholder sin Løn for den Tid, det har tjent, i intet Tilfælde skulde lide mere end miste sin Tjeneste. Det tør vel antages, at deels de i § 29 nævnte Straffe og deels de hvortil nogle af de nævnte Handlinger ellers efter Lovene egne sig, kunne anvendes i Forbindelse med Tjenestens Forbrydelse, men det er dog ikke udtrykkelig tilkjendegivet, hvilket synes saa meget mere hensigtsmæssigt, som Motiverne derom kunde oppvække Tvivl.

Det foreslaaes derfor, at efter den første Passus i Paragraphen tilføies:

„Det kan derhos ansees med de Straffe, som det efter de foregaaende Bestemmelser i denne Lov eller den øvrige Lovgivning ved sit Forhold maatte have forskyldt, samt paalægges at udrede den i § 28 omhandlede Erstatning.“

Resten af Paragraphen efter Udkastet.

§ 48.

Ved denne Paragraph foreslaaes følgende Forandringer:

Nr. 1. „Stød og Slag“ udgaaer.

Det synes nemlig rigtigere blot at bruge Ordet „misshandle“, da Misshandling ogsaa kan tænkes uden Stød eller Slag og ethvert Stød eller Slag ikke kan kaldes Misshandling; cfr. ovenfor til § 23.

Nr. 2. Udkastets Bestemmelse synes at gaa for vidt, da Tyendet efter samme for et maaskee i Hidfighed udtalt Ord kunde forlade sin Tjeneste.

I Slutningen af Paragraphen foreslaaes tilføiet: